

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/50/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1614213104
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1614213104.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 75009 Paríž, Francúzsko, konajúcej prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, IČO: 47 258 713, so sídlom Karadžičova 2, Bratislava, zast.: Advokátska kancelária Nagyová Tenkač, s. r. o., so sídlom Bratislava, Ružinovská 42, proti žalovaným: 1/ A. Ď., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXX/XX, P., 2/ K. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom P., obaja zast. JUDr. Róbertom Šegedom, advokátom, so sídlom v Malackách, Záhorácka 1899/11A, o zaplatenie 6.677,79 EUR s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu a žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 19. októbra 2021 č.k. 5C 83/2016-120 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 485,99 EUR spolu so zmluvným úrokom vo výške 14,99 % ročne zo sumy 485,99 od 04.03.2014 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 485,99 EUR od 04.03.2014 do zaplatenia spoločne a nerozdielne, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania.

2. Vychádzal zo skutkového vymedzenia žaloby žalobcom, domáhajúcim sa voči žalovaným 1/ a 2/ zaplatenia sumy 6 677,79 EUR spolu so zmluvným úrokom vo výške 14,99 % ročne zo sumy 6 200,03 EUR od 04.03.2014 do zaplatenia, s úrokmi z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 6 827,79 EUR od 13.03.2014 do 20.05.2014, zo sumy 6 727,79 EUR od 21.05.2014 do 29.07.2014, zo sumy 6 677,79 EUR od 30.07.2014 do zaplatenia a trov konania, tým, že jeho právny predchodca, spoločnosť CETELEM SLOVENSKO, a.s. poskytol na základe písomnej žiadosti - návrhu na uzavretie zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 14.07.2009 žalovanému 1/ úver na nákup spotrebného tovaru vo výške 10 000,00 EUR. Zmluva o úvere bola uzatvorená prijatím návrhu žalovaného žalobcom tak, že žalobca za žalovaného 1/ uhradil časť kúpnej ceny tovaru zodpovedajúcu výške poskytnutého úveru a žalovaný tovar prevzal. Žalovaný 1/ sa zaviazal vrátiť poskytnutý úver s dohodnutými úrokmi a poplatkami, a to formou 84 mesačných splátok vo výške 206,39 EUR, splatných vždy k 15. dňu v mesiaci so splatnosťou prvej splátky 15.07.2009. Žalovaná 2/ sa zaviazala uhradiť pohľadávku žalobcu spoločne a nerozdielne so žalovaným 1/. Záväzok splácať poskytnutý úver riadne a včas nebol splnený ani jedným zo žalovaných, preto v zmysle článku V. V- 3. Všeobecných podmienok CETELEM SLOVENSKO, a.s, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, bol žalobca oprávnený požadovať zmluvnú pokutu vo výške 8 % z omeškanej sumy. Právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného 1/ na úhradu zmluvnej pokuty naposledy listom zo dňa 07.03.2014. Dňa 12.03.2014 sa stal splatným dlh žalovaného 1/ vo

výške 6 677,79 EUR, ktorý vznikol čerpaním peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy. Okrem toho si žalobca uplatnil aj zmluvný úrok vo výške 14,99 % ročne zo sumy 6 200,03 EUR od 04.03.2014 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 6 827,79 EUR od 13.03.2014 do 20.05.2014, zo sumy 6 727,79 EUR od 21.05.2014 do 29.07.2014 a zo sumy 6 677,79 EUR od 30.07.2014 do zaplatenia.

3. Žalovaní 1/ a 2/ vo vyjadrení žiadali žalobu zamietnuť poukazujúc pritom na skutočnosť, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje zákonom predpísané náležitosti, nie je z nej jasné, z čoho pozostáva mesačná splátka - čo z nej tvorí istinu, aká časť splátky predstavuje úrok a čo tvorí prípadne iné poplatky. V prípade výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedli, že žalovaný 1/ zaplatil prostredníctvom banky sumu 3 312,00 EUR (207 Eur x 16 platieb), prostredníctvom poštových poukazov zaplatil celkovo sumu 3 725,33 EUR, z poistenia bola zaplatená suma za obdobie od 04/2011 do 03/2012 vrátane suma vo výške 2 476,68 EUR a z titulu anulácie omeškania žalobcom bola pripísaná suma na platby žalovaného 1/ celkovo 634,31 EUR, celkom teda žalobcovi zaplatil viac ako 10 000,00 EUR a v tejto časti sa žalobca bezdôvodne obohatil. Poukázali tiež na skutočnosť, že žalovaná 2/ sa nikde v zmluve nespomína ako účastník zmluvy o úvere, je v zmluve označovaná ako „partner“. Osobný dotazník žalovaná 2/ nikdy nepodpísala, preto mali za to, že žalovaná 2/ nie je pasívne vecne legitimovaná.

4. Na pojednávaní dňa 19.10.2021 žalobca predložil k nahliadnutiu originál zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 15.09.2009, originál osobného dotazníka, ktorý bol vyplnený žalovaným 1/ a žalovanou 2/ zo dňa 14.07.2009. Podľa vyjadrenia žalobcu zo strany žalovaných došlo k zaplateniu sumy spolu 9 514,01 EUR, a to poštovými poukážkami 3.725,33 EUR, z výpisov z účtu vyplýva úhrada sumy 3 31 EUR, teda spolu suma 7 037,33 EUR. Ďalšia platba bola uhradená z titulu poisťného plnenia, a to dňa 15.12.2011 vo výške 1651,12 EUR, dňa 26.01.2012 vo výške 412,78 EUR, dňa 21.03.2012 vo výške 206,39 EUR a dňa 23.04.2012 vo výške 206,39 EUR.

5. Súd prvej inštancie uviedol, že vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou, so zmluvou o spotrebiteľskom úvere zo dňa 25.10.2011, oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 14.04.2016, výpisom z úverového účtu žalovaných, výpisom z Obchodného registra žalobcu a zistil, že na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 25.10.2011 právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému 1/ ako dlžníkovi a žalovanej 2/ ako spoludlžníkovi účelový spotrebiteľský úver na rekonštrukcie a prestavby vo výške 25.392,00 EUR. Žalovaní sa zaviazali vrátiť poskytnutý úver s dohodnutými úrokmi a poplatkami, a to formou 120 mesačných splátok vo výške 405,15 EUR, so splatnosťou prvej splátky 15.12.2011 a každej ďalšej splátky vždy k 15. dňu v mesiaci, s úrokovou sadzbou vo výške 12,97 % ročne, ročnou percentuálnou mierou nákladov vo výške 13,77 %, priemernou ročnou percentuálnou mierou nákladov vo výške 11,889 %, poplatkom za poistenie vo výške 6,99 % a celkovou čiastkou k zaplateniu 45 441,60 EUR.

6. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou, so zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 14.07.2009, výpoveďou zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 07.03.2014, výpisom z úverového účtu žalovaného, výpisom z Obchodného registra žalobcu a zistil, že na základe zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. XXXXXXXXXXXXXXXX (ďalej len „úverová zmluva“) zo dňa 14.07.2009 poskytol právny predchodca žalobcu žalovaným spotrebiteľský úver vo výške 10 000,00 EUR. Žalovaní boli povinní vrátiť poskytnutý úver spolu s dohodnutými úrokmi a poplatkami a to formou 84 mesačných splátok vo výške 206,39 EUR, so splatnosťou vždy k 15. dňu v mesiaci, splatnosťou prvej splátky 15.07.2009, úrokovou sadzbou vo výške 14,99 % ročne, RPMN vo výške 18,80 % a celkovými nákladmi uvedenými vo výške 7 336,76 EUR.

7. Z výpovede zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 07.03.2014 mu malo vyplynúť, že právny predchodca žalobcu vyzval žalovaných 1/ a 2/ na zaplatenie dlžnej sumy 6 827,79 EUR, zloženej z úverovej istiny vo výške 6 200,03 EUR, dlžných úrokov, poplatkov a poisťného vo výške 587,86 EUR a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 39,90 EUR v lehote 14 dní od doručenia výpovede, s oznámením o splatnosti celého úveru ku dňu účinnosti výpovede. Z pripojeného výpisu z úverového účtu založeného v spise zistil, že žalovaní po dobu trvania úverového vzťahu čerpali úver vo výške 10 000,00 EUR a formou mesačných splátok uhradili žalobcovi celkovo sumu 9 514,01 EUR.

8. S poukazom na ust. § 497 Obchodného zákonníka uviedol, že vzhľadom na to, že v prejednávanej veci sa jedná o spotrebiteľský úver, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka ako aj zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, podrobil úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 14.07.2009 preskúmaniu z hľadiska obsahových náležitostí podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 v zmysle § 25 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

9. Vychádzal z ustanovení § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 1 veta prvá, § 53 ods. 5, § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 1, § 4 ods. 1, 2, 3 zák. č. 258/2001 zákona o spotrebiteľských úveroch.

10. Konštatoval, že podľa prílohy k Občianskemu zákonníku, je smernica Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Úradný vestník Európskych spoločenstiev L 095, 21/4/1993, strana 29 až 34) prebratá do právneho poriadku SR z právnych aktov Európskych spoločenstiev a Európskej únie. Podľa článku 6 bod 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva neboli záväzné pre spotrebiteľa, aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

11. Uviedol, že predmetom konania bol záväzok žalovaných, ktorý vznikol zo zmluvy o úvere. I keď zmluva o úvere predstavuje tzv. absolútny obchodný záväzkový vzťah (§ 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka), žalobca bol od uzavretia zmluvy v postavení dodávateľa a dlžník v postavení spotrebiteľa, predmetná zmluva o úvere je zároveň spotrebiteľskou zmluvou a na žalovaných je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľov, pretože pri jej uzavieraní nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, teda na právny vzťah založený zmluvou o úvere je potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka), a to cez odkaz podľa ustanovenia § 1 ods. 2 druhá veta Obchodného zákonníka. Podľa názoru súdu prvej inštancie uvedený záver vyplýva zo skutočnosti, že tzv. spotrebiteľské zmluvy (i keď sú upravené v Občianskom zákonníku), nepredstavujú osobitný zmluvný typ aplikovateľný len na občianskoprávne vzťahy, naopak príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka je potrebné aplikovať na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ bez ohľadu na to, či ide o občianskoprávny alebo obchodnoprávny vzťah (vyplýva to najmä z toho, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách sú systematicky zaradené vo všeobecnej časti Občianskeho zákonníka, a teda nepredstavujú osobitný zmluvný typ zo záväzkovej časti). Preto na právny vzťah založený zmluvou o úvere aplikoval súd tak ustanovenia Obchodného zákonníka (čo sa týka konkrétnych práv a povinností, resp. následkov omeškania) ako aj ustanovenia Občianskeho zákonníka (týkajúce sa spotrebiteľských zmlúv). Bez ohľadu na to, že v danom prípade ide o úverový vzťah, na ktorý sa má aplikovať ustanovenie § 397 Obchodného zákonníka ako tzv. absolútny obchod, súd prvej inštancie nemal pochybnosti o tom, že predmetná zmluva je zmluvou typovou, a že dlžník nepoužil predmet plnenia na podnikanie, čo jednoznačne vyplýva z uzavretej zmluvy. Rovnako podľa neho neexistujú pochybnosti, že pôvodný veriteľ je podnikateľom a predmet konania sa týka jeho podnikateľskej činnosti. Zmluva medzi žalobcom, dlžníkom bola uzavretá ako formulárová zmluva, obsah ktorej spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť. Spotrebiteľské zmluvy vzhľadom na vzťah medzi podnikateľom a nepodnikateľom a so zreteľom na nepodnikateľský účel zmluvy, mal za typické občianskoprávne vzťahy. V prejednávanej veci ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu, teda ide o typický občianskoprávny vzťah. Úverovanie spotrebiteľov patrí medzi najfrekvencovanejšie občianskoprávne vzťahy. Uvedené je plne v súlade s princípom ochrany spotrebiteľa, že v prípade duplicitnej právnej úpravy v rovnakých inštitútoch súkromného práva je dôvodné aplikovať právnu úpravu podľa občianskeho práva, a nie podnikateľského práva, t. j. obchodného práva, ktoré je pre v zmysle § 52 OZ spotrebiteľa nevýhodnejšie (rozsudok NS SR vo veci sp. zn. 5MCdo 20/09, rozsudok OS Banská Bystrica vo veci sp. zn. 61Cb/221/09).

12. Po podrobení spornej zmluvy súdnej kontrole a vykonaním dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje všetky náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere tak, ako tieto určuje ustanovenie § 4 ods. 3 v spojení s § 4 ods. 2, písm. g), h), i), zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a tiež s § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a

doplnení niektorých zákonov, nakoľko neobsahuje všetky náležitosti vyžadované citovanými zákonnými ustanoveniami. Uviedol, že zmluva neobsahuje uvedenie výšky, počtu a termínov, splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k) citovaného zákona), pričom dojednaná je len celková suma splátok (84 x 206,39 EUR) bez bližšej špecifikácie, aká časť splátky bude použitá na zaplatenie istiny, úroku (resp. poplatky žalobcu) a ďalšie poplatky. Splnenie tejto náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere nie je možné nahradiť uvedením celkovej výšky splátky, ani keď z iných ustanovení zmluvy vyplýva výška úroku, prípadne iných poplatkov. Zmluva neobsahuje ani konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, výpočet nákladov nezahrnutých do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov, ktoré umožňujú spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku a ktoré nemožno nahradiť odkazom na obchodné podmienky. V zmluve nie je uvedený ani termín konečnej splatnosti úveru - termín konečnej splatnosti nie je určený konkrétnym dátumom, ale je ponechaný na výpočet dlžníka (podľa počtu splátok). Uvedené skutočnosti majú za následok, že predmetný úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedeného dôvodu preto súd prvej inštancie pri posudzovaní nároku žalobcu nebral do úvahy poplatky uvedené v zmluve o úvere. Preto sa zaoberal návrhom len v časti zodpovedajúcej rozdielu medzi výškou čerpanej sumy úveru, t.j. 10 000,00 EUR a žalovanými uhradenou sumou 9 514,01 EUR. Žalovaným tak uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi iba istinu čerpaného úveru v celkovej výške 485,99 EUR (10 000,00 EUR - 9 514,01 EUR) a vo zvyšku žalobu zamietol.

13. Pri určení výšky úrokov z omeškania v prípade zmluvy o spotrebiteľskom úvere vychádzal súd prvej inštancie zo základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky, s tým, že žalobcovi vzniklo právo na úrok z omeškania vo výške 8,25 % ročne.

14. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 2, § 262 ods. 1 CSP s odôvodnením, že žalobca požadoval od žalovaných v konaní zaplatenie sumy vo výške 6 677,79 EUR, žalobe bolo vyhovené vo výške 485,99 EUR, žalobca bol teda úspešný v časti 7,28 %, v časti o zaplatenie sumy 6 191,80 EUR boli úspešní žalovaní, t.j. 92,72 % (neúspech žalobcu je úspechom žalovaného). Nakoľko úspech žalobcu v danej veci bol nepatrný, súd rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

15. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalobca v rozsahu, v ktorom súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, a vo výroku, ktorým rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého odvolanie možno odôvodniť len tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP; konanie pred súdom prvej inštancie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP); súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces (ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP). Namietal, že spotrebiteľský úver, poskytnutý na základe Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 14.07.2009 (ďalej len „Úverová zmluva“), vo výške 10 000,- EUR, bol súdom prvej inštancie posúdený ako bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že Úverová zmluva neobsahuje (a) uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, (b) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, (c) výpočet nákladov nezahrnutých do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov. Záver súdu prvej inštancie o absencii uvedených náležitostí nevyplýva z vykonaného dokazovania. Z obsahu Úverovej zmluvy je jednoznačne zrejmé, že súdom namietané náležitosti sú v nej obsiahnuté. Prvoinštančný súd predmetnú právnu vec nesprávne posúdil, keď náležitosti Úverovej zmluvy posudzoval ako absentujúce, argumentujúc zákonom č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, v znení účinnom ku dňu uzatvorenia Úverovej zmluvy (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), pričom výklad dotknutých ustanovení tohto zákona tak, ako to interpretoval súd prvej inštancie, je prekonaný najvyššími súdnymi autoritami. Vytýkal súdu prvej inštancie aplikáciu ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ako to vyplýva z bodu 29. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie. Za nesprávny považoval aj poukaz na ust. § 9 ods. 2 písm. k) „citovaného zákona“, ako sa to uvádza v bode 29. odôvodnenia rozsudku; pravdepodobne ide o zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý však na daný prípad nie je možné

aplikovať, keďže Úverová zmluva bola uzatvorená dňa 14.07.2009, t.j. za účinnosti zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov. Namietal, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho podstatnými argumentmi ohľadom vyššie uvedených náležitostí Úverovej zmluvy; súd prvej inštancie tieto argumenty nielenže v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol, ale ani ich nevyvrátil relevantnými, presvedčivými úvahami. Aj v odôvodnení rozhodnutia sa v bode 3. len odkazuje na jeho vyjadrenie zo dňa 20.09.2021, tiež bez bližšej špecifikácie jeho podstatných tvrdení. Vytýkal tiež súdu prvej inštancie, že ponechal bez povšimnutia aj čiastočné späťvzatie žaloby (v časti úrokov z omeškania, prevyšujúcich výšku zákonných úrokov z omeškania vo výške 5,25 % p.a.), učené žalobcom hneď na začiatku pojednávania dňa 23.09.2021, čo svedčí o tom, že konanie pred súdom prvej inštancie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Uviedol, že v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V Úverovej zmluve je v časti B) Klasický úver výslovne uvedené, že výška mesačnej splátky je 206,39 EUR (6.217,71 SKK). Záver súdu prvej inštancie o absencii rozpisu splátky na istinu, úroky a poplatku ako obligatórnej náležitosti Úverovej zmluvy považoval za nesprávny, založený na nesprávnom právnom posúdení veci. Mal za to, že je potrebné rešpektovať zásadu právnej istoty a vychádzať z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v obdobných veciach rozhodoval ako dovolací súd, ako jednej z najvyšších súdnych autorít - konkrétne z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.04.2018, sp.zn. 3Cdo/56/2018, uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.02.2018, sp.zn. 3Cdo/146/2017, ako aj uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.04.2018, sp.zn. 4Cdo/211/2017. V uznesení Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.04.2018, sp.zn. 3Cdo/56/2018 v bode 29. svojho odôvodnenia sa uvádza, že „Vyššie uvedené právne závery, v zásade vyslovené už v skoršom rozhodnutí sp.zn. 3Cdo/146/2017, zastáva najvyšší súd aj v danom prípade a v plnom rozsahu na ne poukazuje.“ V bodoch 19. až 27. odôvodnenia daného uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.04.2018 Najvyšší súd SR ako súd dovolací podrobne a vyčerpávajúco zdôvodnil správnosť záveru, že zákon o spotrebiteľských úveroch (zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) neukladá dodávateľom povinnosť uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere rozpis splátky na istinu, úroky či poplatky. Aj v uznesení Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.04.2018 sp. zn. 4Cdo/211/2017 Najvyšší súd SR ako dovolací súd uzavrel, že „Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky.“

Žalobca namietal, že súd prvej inštancie nevzal do úvahy ani fakt, že v danom prípade išlo o anuitné splácanie úveru, čo vyplýva z nemennej, stabilnej výšky mesačnej splátky z čerpaného úveru a taktiež nemennej úrokovej sadzby. Pri anuitnom splácaní platí, že splátka má rovnakú výšku počas celej doby splácania a úroky sa platia vždy z aktuálne dlžnej sumy. Takýmto splácaním úveru klesá v splátke podiel úrokov a zvyšuje sa podiel splácanej istiny. Poukázal na závery Krajského súdu v Trenčíne v obdobných prípadoch, kedy súd vzal do úvahy rozsudok Súdneho dvora - tretia komora zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, a konštatoval, že „nebolo povinnosťou veriteľa, vzhľadom na to, že strany si dojednali fixné anuitné splátky, obsahujúce ako splátku istiny, tak i splátku úrokov, špecifikovať v zmluve samostatne údaj o výške, počte a termínoch splátok úrokov, resp. pripájať k zmluve amortizačnú tabuľku, obsahujúcu takýto údaj. Záver súdu prvej inštancie o tom, že úver sa považuje výlučne v dôsledku absencie toho jediného údaj za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch potom nie je opodstatnený a dôvodný.“

Poukázal tiež na rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28.03.2017 sp.zn. 6Co/84/2017, zo dňa 28.02.2017 sp.zn. 6Co/68/2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.04.2017 sp.zn. 11Co/39/2016, v ktorom sa s poukazom na rozsudok Súdneho dvora - tretia komora zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, uvádza, že „...predmetná zmluva o úvere mala všetky náležitosti v zmysle zákona, na základe ktorých žalobkyňa mohla posúdiť rozsah svojho záväzku, a preto nebolo nevyhnutné, aby jednotlivé splátky boli rozčlenené na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov. Najnovšie sú tieto závery potvrdené aj ďalším rozsudkom Súdneho dvora EU z 05.09.2018 vo veci C-331/18 TE proti Pohotovosti, s.r.o., v ktorom sa konštatuje, že „Článok 10 ods. 2 písm. h) až j) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady

87/102/EHS v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej úprave, akou je vnútroštátna právna úprava dotknutá vo veci samej, podľa ktorej musí zmluva o úvere špecifikovať rozpis každej splátky určenej, podľa prípadu, na amortizáciu istiny, splatenie úrokov a ostatných nákladov.“ Taktiež sa v ňom uvádza, že „Článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 smernice 2008/48, ako boli vyložené rozsudkom z 9. novembra 2016, Home Credit Slovakia (C-42/15, EU:C:2016:842), sa majú uplatniť na zmluvu o úvere, o akú ide vo veci samej, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku.“ Bol toho názoru, že vyššie uvedené závery, vyslovené súdnou praxou, sú použiteľné aj v tomto prípade, nakoľko znenie príslušného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách v znení neskorších predpisov, bolo v čase prijatia citovaných súdnych rozhodnutí totožné s ust. § 4 ods. 2 písm. i) Zákona o spotrebiteľských úveroch (t.j. zákon č. 258/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov, v znení účinnom ku dňu uzatvorenia Úverovej zmluvy) - ide o ustanovenie, zakotvujúce povinnosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

S prihliadnutím na uvedené žalobca namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keďže jasné, zrozumiteľné a určité uvedenie výšky mesačnej splátky v Úverovej zmluve posúdil ako absentujúci údaj, predmetnú právnu vec nesprávne právne posúdil, keďže ust. § 4 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch nesprávne vyložil a neprihliadol na ustálené závery súdnej praxe, porušil právo žalobcu na spravodlivý súdny proces, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia sa nevysporiadal s uvedenými konštantnými závermi súdnej praxe, týkajúcimi sa výkladu požiadavky uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere rozpis splátky na istinu, úroky a poplatky, a ani s argumentmi žalobcu, tvrdenými počas konania. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie o absencii údajov o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v Úverovej zmluve, v ktorej je uvedený dátum splatnosti prvej mesačnej splátky ako deň 15.07.2009, počet mesačných splátok: 84 a splatnosť - vždy k 15. dňu v mesiaci. Z týchto údajov je dátum konečnej splatnosti úveru zrejmý. Uviedol, že zo zákona o spotrebiteľských úveroch pritom nevyplýva, akým spôsobom má byť určený dátum konečnej splatnosti úveru, resp., že dátum konečnej splatnosti úveru musí byť uvedený výslovnou napísaním presného dátumu. Súdny dvor - tretia komora zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15 konštatoval, že „je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.“ Judikatúra Súdneho dvora ES je pre všeobecné súdy členských štátov EÚ podľa žalobcu záväzná; výkladom poskytnutým Súdnym dvorom ES sa musí riadiť nielen súd, ale aj všetky členské štáty EÚ, štátne orgány, občania členských štátov EÚ. Výklad, prezentovaný rozhodnutiami Súdneho dvora ES nadobúda záväznú povahu. V článku 2 ods. 2 CSP je zakotvené, že právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Odborná verejnosť medzi najvyššie súdne authority zaraďuje aj Súdnym dvor Európskej únie. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení zo dňa 26.02.2018 sp.zn. 3Cdo/146/2017, týkajúcom sa posudzovania náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zdôraznil potrebu použitia eurokonformného výkladu zákonných ustanovení. Za použitia eurokonformného výkladu zákona o spotrebiteľských úveroch, ako aj s prihliadnutím na závery súdnej praxe (viď vyššie) je nutné vykladať zákonnú požiadavku uviesť v zmluve termín konečnej splatnosti úveru tak, že z Úverovej zmluvy musí byť spotrebiteľovi jasné a zrozumiteľné, kedy je konečná splatnosť úveru. V danom prípade je v Úverovej zmluve táto požiadavka naplnená; je v nej uvedený dátum splatnosti prvej mesačnej splátky úveru, celkový počet splátok a splatnosť každej mesačnej splátky. Neuvedenie výslovného dátumu o konečnej splatnosti úveru tak nemôže mať za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Žalobca tiež poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27.02.2019, č.k. 11Co/335/2018-134, v ktorom ako odvolací súd uviedol, že „údaje o počte splátok a ich splatnosti umožňujú spotrebiteľovi bez potreby špeciálnych znalostí či zručností a bez osobitnej pozornosti či vynaloženia neprimeraného úsilia len jednoduchým úsudkom termín končenej splatnosti, pokiaľ by aj bol popri údajoch o počte splátok a ich splatnosti preňho dôležitý, odvodiť. Odvolaciemu súdu sa v tejto súvislosti žiada poznamenať, že potreba vyjadrenia exaktného údajov o konečnej splatnosti úveru bude opodstatnená len v prípadoch, keď sa spôsob splácania úveru alebo i ďalšie úverové podmienky vyznačujú takými zvláštnosťami, ktoré jednoduchú určiteľnosť konečnej splatnosti neprimerane sťažujú. Možno bez výhrad súhlasiť s argumentáciou žalovaného, že ani pri hľadaní účelu a zmyslu posudzovaného zákonného ustanovenia, rovnako ako v prípade údajov o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, nemožno prehliadať ciele smernice a v tejto súvislosti tiež interpretačné závery ESD, formulované vo

vzťahu k určitosťi vyjadrenia časových aspektov realizácie úverovej zmluvy a k následkom absencie niektorých jej náležitostí.“

Uvedené závery majú podľa žalobcu za následok, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keďže v Úverovej zmluve sú uvedené všetky údaje, z ktorých je zrejma konečná splatnosť úveru, predmetnú právnu vec nesprávne právne posúdil, keďže ust. § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch nesprávne vyložil a neprihliadol na ustálené závery súdnej praxe, porušil právo žalobcu na spravodlivý súdny proces, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia sa nevysporiadal s uvedenými konštantnými závermi súdnej praxe, týkajúcimi sa spôsobu uvedenia údajov o konečnej splatnosti úveru v zmluve o spotrebiteľskom úvere. V bode 29. odôvodnenia napadnutého rozsudku sa zároveň uvádza, že Úverová zmluva neobsahuje náležitosť podľa ust. § 4 ods. 2 písm. h) Zákona o spotrebiteľských úveroch, bez bližšieho odôvodnenia či špecifikácie údajne absentujúcej náležitosti.

Konštatoval, že v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. h) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať h) ročnú úrokovú sadzbu a v Úverovej zmluve je táto náležitosť uvedená nasledovne: Ročná úroková sadzba: 14,99 % (viď časť B) Úverovej zmluvy). Žalobcovi preto nebol zrejmy dôvod posúdenia tohto zákonného ustanovenia § 4 ods. 2 písm. h) zákona o spotrebiteľských úveroch ako absentujúcej náležitosti Úverovej zmluvy. V bode 29. odôvodnenia súdneho rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že Úverová zmluva neobsahuje „výpočet nákladov nezahrnutých do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov, ktoré spotrebiteľovi umožňujú poznať rozsah svojho záväzku a ktoré nemožno nahradiť odkazom na obchodné podmienky.“ Pre žalobcu ako stranu sporu je odôvodnenie v bode 29 nepostačujúce, neposkytuje mu jasnú, zreteľnú, zrozumiteľnú, určitú a presvedčivú predstavu o dôvodoch súdneho rozhodnutia (posúdenia úveru ako bezúročného a bez poplatkov). Zo strany súdu prvej inštancie tak došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces, keďže právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je imanentnou súčasťou práva na súdnu ochranu a teda aj práva na spravodlivý súdny proces. Súd prvej inštancie zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keďže v Úverovej zmluve (listinnom dôkaze, založenom v súdnom spise), je ročná úroková sadzba riadne uvedená. Vzhľadom na nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku je podľa žalobcu možné sa len domnievať, že súd prvej inštancie má na mysli ust. § 4 ods. 2 písm. m) zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať m) výpočet nákladov uvedených v j 2 písm. c) prvom až piatom bode, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; pričom sa uvedie výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.

S poukazom na ust. § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch žalobca uviedol, že do ročnej percentuálnej miery nákladov, uvedenej v Úverovej zmluve, boli zahrnuté všetky náklady vrátane poistenia. Tiež treba uviesť, že v Úverovej zmluve sú uvedené aj nasledovné údaje: poplatok za uzavretie žiadosti/zmluvy splatný v deň čerpania úveru: 0,00 EUR (0,00 SKK), mesačný poplatok za správu úveru platný ku dňu podpisu žiadosti/zmluvy: 0,00 EUR (0,00 SKK), poplatok za predčasné splatenie úveru: 0 % z predčasne splatenej čiastky. Preto mal za nesprávne závery súdu prvej inštancie a ich priamy rozpor s vykonaným dokazovaním. Navyše, súd prvej inštancie predmetnú právnu vec nesprávne právne posúdil, keď náležitosť zmluvy podľa ust. § 4 ods. 2 písm. m) zákona o spotrebiteľských úveroch skúmal a spájal so sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti, v rozpore s priamym a jednoznačným znením ust. § 4 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Napokon, strohosť a zmätočnosť odôvodnenia súdneho rozhodnutia má za následok, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Súd prvej inštancie v bode 30. odôvodnenia napadnutého rozsudku uvádza, že „nebral do úvahy poplatky uvedené v zmluve o úvere“. Z tejto formulácie však nie je celkom zrejmé, na aké poplatky neprihliadal. Ide o nepresvedčivé a nezrozumiteľné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, obsahuje veľa nepresností, rozporov, absentuje výklad jednotlivých zákonných ustanovení, ktoré súd prvej inštancie na daný prípad aplikoval. Nejasnosť a nepresvedčivosť súdneho rozhodnutia, jeho nepreskúmateľnosť, nedostatočné odôvodnenie svedčia o porušení práva žalobcu na spravodlivý súdny proces.

Žalobca poukázal na to, že v bode 2. odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uvádza ako vyjadrenie k žalobe vyjadrenie zo dňa 27.08.2021, čo však nezodpovedá obsahu súdneho spisu. Súd prvej inštancie absolútne neprihliadol na vyjadrenie žalovaných k žalobe zo dňa 30.10.2017, doručené súdu dňa 31.10.2017, a na ktoré poukazoval žalobca na pojednávaniach a vo svojej záverečnej reči. Žalovaní 1/ a 2/ vo svojom vyjadrení k žalobe nárok žalobcu uznávali, nespochybnili, iba žiadali o splátkový kalendár. Napriek tomu súd prvej inštancie sa s týmto vyjadrením žalovaných k žalobe zo dňa 30.10.2017 nijako nevysporiadal, ani ho nespomína v odôvodnení rozsudku zo dňa 19.10.2021.

Zo strany súdu nedošlo ku konfrontácii jednotlivých vyjadrení k žalobe, k uvedeniu úvah, pre ktoré na toto vyjadrenie žalovaných z 30.10.2017 nebral žiaden ohľad. Tieto okolnosti majú podľa žalobcu za následok závažný nedostatok súdneho rozhodnutia, jeho zmätočnosť, neurčitosť, nepresvedčivosť, a v konečnom dôsledku znamenajú pre žalobcu porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces.

Na základe uvedených odvolacích dôvodov žalobca žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie po čiastočnom späťvzati uskutočnenom na pojednávaní dňa 23.09.2021 (vo výške úrokov z omeškania, presahujúcej zákonnú výšku úrokov z omeškania 4,25 % p.a.), po zohľadnení sumy, priznanej žalobcovi vo výške 485,99 EUR s príslušenstvom zmeniť a uložiť žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 6 191,80 EUR spolu so zmluvným úrokom vo výške 14,99 % ročne zo sumy 5 714,04 EUR od 04.03.2014 do zaplataenia a s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 6 341,80 EUR od 13.03.2014 do 20.05.2014, zo sumy 6 241,80 EUR od 21.04.2014 do 29.07.2014, zo sumy 6 191,80 EUR od 30.07.2014 do zaplataenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku, prípadne rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a žiadal mu priznať nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania.

16. Žalovaní 1/ a 2/ podali prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonom stanovenej lehote odvolanie proti napádanému rozhodnutiu a to proti všetkým výrokom z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1, písm. f) a h) s poukazom na § 255, 262 CSP považujúc ho za arbitrárne, zmätočné, odôvodnenie je nesúhlasné s výrokovou časťou (časti odôvodnenia napr. pod bodmi č. 5. a 6. uvedené na str. 3 zjavne nepatria k prejednávanej veci), súd sa nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia s obranou nimi uplatnenou v rámci konania na súde, pričom v plnej miere poukázali na písomné vyjadrenie zo dňa 27.8.2021. Zvlášť poukázali na skutočnosť vo vzťahu k žalovanej v II. rade, že žalovaná v II. rade je v listine nazvanej Žiadosť/zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru/Návrh na uzavretie zmluvy v zmysle § 43a Občianskeho zákonníka č. XXXXXXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva“ alebo „žiadosť“) označená ako partnerka klienta - žalovaného 1/; v dolnej časti zmluvy je už veľmi malými písmenami uvedené: „Vyhlasujem, že súhlasím s vyššie uvedenou žiadosťou partnera/ky o spotrebiteľský úver CETELEM SLOVENSKO, a.s. a VÚP a že všetky údaje uvedené v súvislosti s touto žiadosťou sú úplné a pravdivé. Ďalej vyhlasujem, že spoločne a nerozdielne s partnerom/kou uhradím záväzky zo zmlúv o úvere, vrátane príslušenstva na základe prijatia tejto žiadosti spoločnosťou CETELEM SLOVENSKO a.s., súhlasím pre prípad omeškania so splácaním úveru s vykonávaním zrážok z mojej mzdy podľa časti F) a vyjadrujem súhlas s podmienkami spracovania osobných údajov, ktoré sú v príslušnom článku VÚP, porozumel som im a súhlasím. Uviedli, že žalovaná 2/ nebola oboznámená s VÚP a tieto ani nepodpísala, hoci žalobca na ne odkazoval. Ak žalobca tvrdil opak, žiadali, aby doložil súdu ako dôkaz VÚP opatrené podpisom žalovanej 2/. Takýto dôkaz však žalobca nedoložil. Žalovaná 2/ nemala žiadnu vedomosť o tom, že de facto a de iure sa stala ručiteľkou úveru, pri podpise mala za to, že je uvedená iba v pozícii partnera žiadateľa o úver - žalovaného 1/ a to na účely posúdenia bonity žalovaného 1/ a jej iba ako osoby spolužijúcej v jednej domácnosti, tak ako jej to bolo ostatne prezentované zo strany pracovníka žalobcu a taktiež nemala vedomosť o skrytom vyhlásení, že sa stáva ručiteľkou úveru. Na základe týchto skutočností namietali pasívnu legitímáciu žalovanej 2/. Dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie tejto námietke nevyhovel, v napádanom rozhodnutí absentujú. Poukázali aj na skutočnosť, že žaloba bola podaná na súd dňa 10.12.2014, pričom vôbec prvé rozhodnutie vo veci bolo vydané až 19.10.2021. Ak by aj namietaný výrok vo vzťahu k povinnosti žalovaných zaplatiť uvedenú istinu v sume 485,99 Eur bol správny, poukázali na skutočnosť, že zmluvný úrok z omeškania vo výške 14,99 % ročne od 04.03.2014 do zaplataenia, resp. úroky z omeškania vo výške 8,25 % ročne od 04.03.2014 do zaplataenia niekoľkonásobne prevyšujú žalovanú istinu (aj keď žalovaný 1/ mal za to, že istinu vo výške 10 000 Eur v celom rozsahu zaplatil (zaplatil celkovo 10 148,32 Eur) - v kontexte uvedeného poukázali na písomné vyjadrenie zo dňa 27.08.2021, ako aj na obsah ich záverečného návrhu prednesené na pojednávaní dňa 19.10.2021. Z akého dôvodu konanie vo veci trvalo tak dlhú dobu nie je zrejmé, žalovaní v zmysle výzvy súdu vždy promptne reagovali.

Záver súdu prvej inštancie, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov považoval za v rozpore s výrokom o povinnosti žalovaných zaplatiť okrem istiny aj zmluvný úrok vo výške 14,99 % ročne zo sumy 485,99 Eur od 04.03.2014 do zaplataenia a za zrejmu zmätočnosť výrokovej časti napádaného rozhodnutia s tvrdeniami uvádzanými v odôvodnení. Na základe uvedeného žalovaní 1/ a 2/ mali za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, napádané rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a preto žiadali napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie eventúálne zmeniť a žalobu žalobcu zamietnuť.

17. Žalobca vo svojom vyjadrení podanom prostredníctvom svojho právneho zástupcu k odvolaniu žalovaných 1/ a 2/ uviedol, že neobstojí námietka žalovanej 2/ o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie na jej strane. Jej tvrdenie, že nemala vedomosť o tom, že „de facto sa stala ručiteľkou úveru“, označil za nepravdivé a nepreukázané, naopak, z vykonaného dokazovania vyplýva priamy opak. O poskytnutie spotrebiteľského úveru požiadal žalovaný 1/ telefonicky dňa 26.03.2009, na základe čoho mu bol návrh zmluvnej dokumentácie zaslaný poštou na oboznámenie sa a v prípade súhlasu na podpísanie. Dňa 15.07.2009 bola žalobcovi doručená podpísaná žiadosť/zmluva o poskytnuté spotrebiteľského úveru (ďalej len „Úverová zmluva“), vyplnený osobný dotazník a ostatné doklady, nevyhnutné k posúdeniu žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru. Tieto jeho skutkové tvrdenia neboli zo strany žalovaných popreté, preto v súlade s ust. § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. v znení neskorších predpisov, ďalej len „CSP“) sa považujú za nesporné. Žalovaní mali dostatok času na oboznámenie sa s návrhom zmluvnej dokumentácie, a to v domácom (resp. nimi určenom) prostredí, v čase, ktorý im najviac vyhovuje, a po dobu, ktorú považovali za potrebnú. Žalovaná 2/ predložila výplatné pásky za obdobie 5, 6/2009, predmetnú Úverovú zmluvu podpísala, pričom sa vyjadrila, že súhlasí s vyššie uvedenou žiadosťou o spotrebiteľsky úver a so Všeobecnými podmienkami CETELEM SLOVENSKO, a.s. pre poskytnutie spotrebiteľského úveru, a že všetky údaje uvedené v súvislosti so žiadosťou o úver sú pravdivé. Žalovaná 2/ ďalej vyhlásila, že spoločne a nerozdielne s partnerom (žalovaným 1/) uhradí záväzky zo zmluvy o úvere, vrátane príslušenstva. Žalovaná 2/ je teda solidárnym dlžníkom voči žalobcovi, spolu so žalovaným 1/. Žalovaná 2/ sa v Úverovej zmluve písomne zaviazala, že spoločne a nerozdielne so žalovaným 1/ uhradí záväzky z Úverovej zmluvy, vrátane príslušenstva. Ide o dohodu v súlade s ust. § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka (zákon č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), podľa ktorého ak právnym predpisom alebo rozhodnutím súdu je ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté alebo ak to vyplýva z povahy plnenia, že viac dlžníkov má tomu istému veriteľovi splniť dlh spoločne a nerozdielne, je veriteľ oprávnený požadovať plnenie od ktoréhokoľvek z nich. Ak dlh splní jeden dlžník, povinnosť ostatných zanikne. Neobstojí podľa neho ani odvolacie tvrdenie žalovanej 2/, že „nebola oboznámená s VÚP“. Uzatvorenie Úverovej zmluvy žalobca preukázal originálom Úverovej zmluvy a osobným dotazníkom; z originálu Úverovej zmluvy, zhodného s kópiou založenou v súdnom spise, vyplýva, že žalovaná 2/ Úverovú zmluvu podpísala, pričom na druhej strane Úverovej zmluvy sú uvedené Všeobecné podmienky žalobcu pre poskytnutie spotrebiteľského úveru - ide o jedno obojstranné tlačivo, pričom z uvedeného dôvodu neobstojí tvrdenie žalovanej 2/, že nebola oboznámená so Všeobecnými podmienkami pre poskytnutie spotrebiteľského úveru. Žalovaná 2/ sa v Úverovej zmluve preukázateľne zaviazala, že záväzky z Úverovej zmluvy uhradí spoločne a nerozdielne so žalovaným 1/, je teda solidárnym dlžníkom spolu so žalovaným 1/. Tvrdenie žalovaných, že žalovaný 1/ uhradil celkovo 10 148,32 EUR, je podľa žalobcu nepravdivé a nevyplýva ani z vykonaného dokazovania. Aj z dôkazov, predložených žalovanými (poštových poukážok a výpisov z účtu) vyplýva, že žalovaní uhradili sumu 7 037,33 EUR; ak sa k tejto sume pripočítajú platby, uhradené titulom poisťného plnenia, v celkovej výške 2 476,68 EUR (t.j. 1 651,12 EUR dňa 15.12.2011, 412,78 EUR dňa 26.01.2012, 206,39 EUR dňa 21.03.2012 a 206,39 EUR dňa 23.04.2012), ide o výslednú sumu 9 514,01 EUR. Táto suma je totožná so sumou, uvedenou žalobcom v potvrdení o prijatí splátok, zo dňa 16.08.2021, ktoré bolo predložené žalobcom. Odvolanie žalovaných považoval žalobca za nedôvodné, žalovaní neuhradili svoj dlh s príslušenstvom, vyplývajúci z Úverovej zmluvy. V ostatnom žalobca zotrval na svojom odvolaní zo dňa 30.11.2021 voči rozsudku súdu prvej inštancie.

18. Žalovaní 1/ a 2/ vo svojom vyjadrení podanom prostredníctvom svojho právneho zástupcu k odvolaniu žalobcu uviedli, že spotrebiteľský úver poskytnutý v zmysle žiadosti zo dňa 14.07.2009, ktorý uzatvoril ako dlžník žalovaní 1/ sa musí posudzovať výslovne podľa ustanovení zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov. Zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa použije na právne vzťahy, ktoré vznikli po 11.06.2010. Podľa § 25 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch platí, že na právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11.06.2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon v ods. 2 neustanovuje inak. Je teda zrejmé, a hoc žalobca poukazuje a vysvetľuje ustanovenia cit. zákona s poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktoré posudzujú podmienky platnosti tohto zákona na právne vzťahy vzniknuté po 11.06.2010, že na tento úverový vzťah je nutné nahliadať cez ustanovenia ZoSÚ (258/2001 Z.z.). Spotrebiteľská zmluva uzatvorená dlžníkom - žalovaním v I. rade nespĺňa minimálne jednu zákonnú podmienku (§ 4 ods. 2, písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch), ktorá v zmysle § 3 jednoznačne považuje poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Považovali žalobcom uvádzané tvrdenia za tvrdenia a contra legem (ZoSÚ), keďže tento zákon taxatívne vymenúva prípady, v ktorých sa

spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov a neponecháva túto otázku na úvahu súdu. V § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch absentuje napríklad úprava konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, tak ako to upravuje § 4 ods. 2, písm. g), ktorý sa musí na tento právny vzťah použiť. V § 4 ods. 2, písm. g) neuvádza taxatívne ako náhradu pri konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru možnosť výpočtu samotným spotrebiteľom. Pri absencii čo len jednej zákonnej požiadavky potom o spotrebiteľských úveroch sankcionuje túto zmluvu bezúročnosťou a bez poplatkov. Ustanovenie § 4 ods. 2, písm. i) nie je totožné s ustanovením § 9 ods. 2, písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch, tak ako uvádza žalobca.

Dňa 12.10.2017 pribudol vo veci (ne)možnosti eurokonformného výkladu zákona o spotrebiteľských úveroch v otázke členenia splátok spotrebiteľského úveru na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov podstatný právny argument. Národná rada Slovenskej republiky dňa 12.10.2017 prijala zákon č. 279/2017 Z. z., ktorým s účinnosťou od 01.05.2018 upustila od požiadavky členenia splátok spotrebiteľského úveru na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov. Vyššie uvedenú zmenu zákonodarca odôvodnil skutočnosťou, že bez takejto zmeny by bol zákon o spotrebiteľských úveroch v rozpore so Smernicou (Smernica EP a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušené smernice Rady 87/102/ES - ďalej len „smernica“) a tiež dôvodom, že týmto krokom zákonodarca napráva skutočnosť, že Slovenská republika pri implementácii smernice išla, napriek požiadavke tzv. úplnej harmonizácie, nad rámec podmienok stanovených smernicou. Samotný zákonodarca tak priamo potvrdil, že Zákon o SÚ je v tejto otázke v rozpore so smernicou a že eurokonformný výklad Zákona o SÚ skrze zásadu zákazu výkladu zákona contra legem nie je možný. Pri konflikte vnútroštátneho práva a smernice musia sudy SR skúmať, či môžu alebo nemôžu smernici priznať priamy účinok, pričom v sporoch medzi jednotlivcami je v zásade priamy účinok smernice vylúčený. Vnútroštátne sudy sú povinné skúmať či môžu smernici priznať aspoň účinok nepriamy, inak povedané či môžu zákon vykladať eurokonformne. Eurokonformný výklad zákona však nie je absolútny, nakoľko takýto výklad nemôže nahradiť výslovné znenie zákona a to z dôvodu, že by sa jednalo o výklad contra legem. Ak teda zákon o spotrebiteľských úveroch taxatívne uvádza podstatné náležitosti obsahu spotrebiteľskej zmluvy a ich neuvedenie sankcionuje bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou úveru, nie je možné tento zákon vykladať inak a táto skutočnosť musí byť posúdená výlučne zákonom uvádzaným spôsobom, upraveným v § 3 zákona bez ohľadu na skutočnosť, ako odôvodňuje žalobca možné použitie jeho záverov uvádzaných v odvolaní. Žalovaní poukázali na skutočnosť, že žaloba bola podaná na súd dňa 10.12.2014, pričom vôbec prvé rozhodnutie vo veci bolo vydané až 19.10.2021. Ak by aj žalobcom navrhovaný výrok rozhodnutia vo vzťahu k povinnosti žalovaných zaplatiť tam uvedenú istinu bol správny, žalovaní poukázali na skutočnosť, že zmluvný úrok z omeškania vo výške 14,99% ročne od 04.03.2014 do zaplatenia resp. úroky z omeškania vo výške 8,25% ročne od 04.03.2014 do zaplatenia niekoľkonásobne prevyšujú žalovanú istinu. Žalovaní zastávali názor, že pri sporoch tohto typu ide o neprimeranú dĺžku konania, ktorá spočíva najmä v nečinnosti súdu a uvedená skutočnosť by nemala byť na ťarchu účastníka konania - spotrebiteľa.

19. Žalobca vo svojom vyjadrení podanom prostredníctvom svojho právneho zástupcu k vyjadreniu žalovaných 1/ a 2/ sa pridrižoval podaného odvolania a svojich doterajších ústnych aj písomných vyjadrení. Osobitne poukázal na nesprávnu argumentáciu žalovaných, že v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov sa nenachádza údaj o termíne konečnej splatnosti úveru ako zákonná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V súčasne platnom a účinnom znení tohto zákona č. 129/2010 Z.z. v platnom znení sa síce takáto náležitosť nenachádza, avšak takáto právna úprava platí až od 01.05.2018 (v dôsledku zákona č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony). Do 30.04.2018 platilo ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Inak povedané, išlo o obdobnú náležitosť (údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru), ako podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov. V súvislosti s námietkou žalovaných o neprimeranosti dĺžky trvania konania žalobca uviedol, že žalovaní napriek ich zmluvnej povinnosti splatiť úver riadne a včas túto nedodržali; žalovaní kedykoľvek aj do podania žaloby aj po podaní žaloby (o ktorej mali preukázateľnú vedomosť už 30.10.2017, keď predkladali vyjadrenie k žalobe, doručené súdu dňa 31.10.2017) mohli svoj záväzok uhrádzať, resp. uhradiť, ale nestalo sa tak. V ostatnom sa žalobca pridrižoval podaného odvolania a doterajších vyjadrení.

20. K tomuto vyjadreniu žalobcu žalovaní vo svojom vyjadrení podanom prostredníctvom svojho právneho zástupcu zotrvali v plnom rozsahu na všetkých svojich vyjadreniach, ktoré boli v konaní doložené ako aj prezentované na samotnom pojednávaní.

21. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z procesných dôvodov a pre zmätočnosť jeho odôvodnenia.

22. Žalobca je oprávnený so svojou žalobou disponovať. Znamená to, že môže žalobu vziať späť, a to buď celkom alebo sčasti. Ak žalobu vezme späť v celom rozsahu, súd konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť v časti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej (§ 145 ods. 2 CSP).

23. V prejednávanej veci právny zástupca žalobcu na pojednávaní súdu prvej inštancie dňa 23.9.2021 v časti úroku z omeškania, ktorý si žalobou uplatňoval žalobou vo výške 8,25 % ročne, zmenil tak, že žiadal priznať mu úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne a v prevyšujúcej časti požadovaného úroku z omeškania vzal žalobu späť. O tomto čiastočnom späťvzatí žaloby žalobcom súd prvej inštancie nerozhodol a v rozpore so zmeneným žalobným návrhom v časti úroku z omeškania rozhodol a priznal žalobcovi ním pôvodne uplatnený úrok z omeškania vo výške 8,25 % ročne, teda nad rámec žalobcom požadovaného úroku z omeškania po čiastočnom späťvzatí žaloby. Toto procesné pochybenie preto žalobca aj vo svojom odvolaní správne namietal.

24. Podľa § 191 ods. 1 a 2 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

25. Ústavný súd SR zdôrazňuje povinnosť dodržiavať pravidlá logiky aj pri hodnotení dôkazov: „Významnú úlohu v procese hodnotenia dôkazov (§ 132 OSP) zohráva vnútorné presvedčenie súdu. Toto presvedčenie nemá predstavovať svojvôľu a nezodpovednosť súdu, ale naopak, malo by sa vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky.“ (I. ÚS 114/08). Všeobecný súd by nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé.“ (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

26. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

27. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.“ (IV. ÚS 14/07). „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Ústavný súd SR ďalej uvádza: „Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam ...“ (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ústavný súd SR dodáva: „Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie

rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument....“ (II. ÚS 410/06). Európsky súd stabilne uvádza, že „...podľa ustálenej judikatúry zohľadňujúcej princíp vzťahujúci sa na riadny výkon spravodlivosti, rozsudky súdov a tribunálov musia dostatočne uviesť dôvody, na ktorých sú založené.“ (napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, § 26) alebo že „národné súdy musia ale vyjadriť s dostatočnou jasnosťou dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia.“ (napr. Hadjianastassiou v. Grécko, § 33).

28. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia v bode 5. a 6. uviedol, že vykonal dokazovanie oboznámením sa so zmluvou o spotrebiteľskom úvere zo dňa 25.10.2011 a v bode 8. uviedol, že vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou (v ktorej v bode 1. vychádzal zo žalobcom uvedeného dátumu zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 14.7.2009), so zmluvou o spotrebiteľskom úvere zo dňa 14.7.2009, z ktorých rozdielne uvádzaných dátumov zmluvy o spotrebiteľskom úvere nie je možné presvedčivo zistiť, s akou zmluvou o spotrebiteľskom úvere sa súd prvej inštancie ako podstatnom dôkaze oboznámil, resp. preskúmal a vyhodnocoval. Preto odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je nepresvedčivé a bránilo aj riadnemu preskúmaniu odvolacím súdom. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je tiež nedostatočne odôvodnené v rozpore s § 220 ods. 2 CSP, keď súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal so všetkými pre danú vec rozhodujúcimi argumentáciami sporových strán a nedostatočne vyhodnotil aj náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, kedy bolo potrebné aplikovať aj aktuálnu rozhodovaciu prax súdov v tejto oblasti.

29. Odvolací súd preto vzhľadom a vyššie uvedené napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP), v ktorom bude úlohou súdu prvej inštancie rozhodnúť o čiastočnom späťvzati žalobcu, riadne vykonať dokazovanie náležitými dôkazmi, tieto riadne vyhodnotiť, oboznámiť sa s pre vec náležitou jurisdikciou, vysporiadať sa s argumentáciou a námietkami sporových strán pre vec podstatnými a opätovne vo veci rozhodnúť a svoje rozhodnutie aj náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP a presvedčivo odôvodniť. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (§ 428 CSP).